

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 234/2019
31.01.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Иштван Нађ, адвокат из ..., против туженог ББ, са седиштем у ..., кога заступа Никола Милић, адвокат из ..., одлучујући о ревизији туженог изјављеној против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 29/2018 од 07.03.2018. године, у седници већа одржаној дана 31.01.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против решења Вишег суда у Сомбору Гж1 број 29/2018 од 07.03.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка у износу од 100.000,00 динара.

Образложење

Решењем Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П1 број 9087/10 (2006) од 20.12.2017. године, предлог тужиоца за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Општинског суда у Кули П1 број 1527/06 од 13.02.2007. године је усвојен и дозвољено је понављање поступка правноснажно окончаног пресудом на основу одрицања Општинског суда у Кули П1 број 1527/06 од 13.02.2007. године у односу на тужиоца АА из ..., а пресуда на основу одрицања Општинског суда у Кули пословни број П1 број 1527/06 од 13.02.2007. године у односу на тужиоца је укинута.

Решењем Вишег суда у Сомбору Гж1 број 29/2018 од 07.03.2018. године, жалба туженог изјављена против решења Основног суда у Врбасу, судска јединица у Кули П1 број 9087/10 (2006) од 20.10.2017. године је одбијена, а првостепено решење је потврђено. Другим ставом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донесеног у другостепеном поступку, тужени је благовремено изјавио ревизију позивајући се на одредбу члана 412. став 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04...53/13).

Врховни касациони суд је испитао побијану ревизију у оквиру овлашћења из чл. 412. у вези са чл. 399. ЗПП и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није почињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Побијано решење садржи потпуне и јасне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се правилност и законитост решења са сигурношћу могу испитати, па су неосновани ревизијски наводи о почињеној битној повреди одредаба парничног поступка из чл. 361. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према чињеничном стању утврђеном у поступку који је претходио доношењу побијаног решења, тужилац је предлог за понављање поступка поднео на основу члана 422. став 1. тачка 11. ЗПП, због могућности да употреби одлуке Уставног суда Републике Србије Уж бр. 2542/2009 од 21.12.2011. године, донете по уставној жалби ВВ, Уж број 6784/2012 по уставној жалби ГГ и Уж број 2524/2009 по уставној жалби ДД. Одлуком Уставног суда Уж број 2542/2009 од 21.12.2011. године, усвојена је уставна жалба ВВ и утврђено је да су пресудом Окружног суда у Сомбору Гж1 952/09 од 30.10.2009. године, повређена права подносиоца уставне жалбе на правично суђење и правичну накнаду за рад, зајемчена одредбом члана 32. став 1. члана 60. став 4. Устава Републике Србије, па је пресуда Окружног суда у Сомбору поништена и наложено је другостепеном суду да поново одлучи о жалби туженог изјављеној против првостепене пресуде Општинског суда у Кули. Истом одлуком одређено је да она има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу, а налазе се у истој ситуацији као и подносилац жалбе. Истоветне одлуке донете су у предметима Уж број 6784/2012 и Уж број 2524/2009. У поступку је утврђено да се тужилац налази у истој чињеничној и правној ситуацији као и подносиоци уставних жалби јер је првостепени суд одбио тужбени захтев подносилаца уставних жалби и којима је тражено, за период од 2003. до 2006. године да се обавезе тужени да им исплати одређене новчане износе на име разлике у заради, по основу регреса за годишњи одмор и уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање. Разлог одбијања тужбених захтева тужилаца је одрицање од захтева, а тиме и од свих новчаних потраживања које имају карактер зараде према послодавцу и праву на даљу судску заштиту потраживања по основу уговора о вансудском поравнању закљученим са директором туженог у усменој форми у вези испуњења услова за престанак радног односа тужиоца код туженог као технолошког вишка и његовог останка на раду.

У предлогу за понављање поступка, тужилац наводи да су одлуке Уставног суда биле употребљене у ранијем поступку, суд не би донео пресуду којим одбија тужбени захтев на основу одрицања, јер би применио одребе члана 3. став 3., 337. став 3. ЗПП и не би дозволио тужиоцу да се одрекне од зараде и примања које имају карактер зараде, те не би донео пресуду на основу одрицања. Уставни суд је у својим одлукама закључио да су располагања подносиоца уставних жалби биле у супротности са принудним прописима и јавним поретком, односно зајемченом праву на рад из члана 60. став 4. Устава и на социјалну заштиту из члана 69. став 2. Устава.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су поступили нижестепени судови када су позивом на одредбе члана 87. Закона о Уставном суду („Службени гласник РС“ број 109/2007 40/2015) дозволили понављање поступка.

Одредбом члана 87. Закона о Уставном суду прописано је да ако појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само неке од њих су поднели уставну жалбу, одлука Уставног суда односи се и на лица која нису поднела уставну жалбу, ако се налазе у истој правној ситуацији.

Супротно наводима ревизије, тужилац се налази у истој правној ситуацији као и подносиоци уставних жалби ВВ, ГГ и ДД, а у одлуци Уставног суда Уж број 2542/09 од 21.12.2011. године, је изричито наведено да одлука донета у том предмету има правно дејство и према лицима која нису поднела уставну жалбу а налазе се у истој правној ситуацији као и подносилац уставне жалбе ВВ.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је утврдио да не постоје разлози због којих је ревизија изјвљена као ни разлози на које пази по службеној дужности, па је применом чл. 412. у вези са чл. 405. став 1. ЗПП донео одлуку као у изреци решења.

Ревизија није детаљно образлагана јер сходно члану 2. став 405. ЗПП то није неопходно ради новог тумачења права и не би допринело уједначавању судске праксе.

Одлука о трошковима ревизијског поступка донета је применом члана 165. став 2. у вези са чланом 153. ЗПП према успеху ревидента у ревизијском поступку.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић